

ADVENTISTIČKA MISIJA za mlade i odrasle

2014 • TREĆE TROMESEČJE • EVRO-AZIJSKA DIVIZIJA

www.subotnaskola.org

Sadržaj

Na naslovnoj strani: Albina, student meteorologije na Federalnom univerzitetu u Kazanu, Tatarstan, Rusija, oduševljena je pozivom u Adventističku crkvu.

KIJEV, UKRAJINA

- 4 Pravi hrišćani, deo 1. | 5. jul
- 6 Pravi hrišćani, deo 2. | 12. jul

BUČA, UKRAJINA

- 8 Subota mi je sačuvala život | 19. jul
- 10 Gladan reči Božje, deo 1. | 26. jul
- 12 Gladan reči Božje, deo 2. | 2. avgust

KAZANJ, TATARSTAN, RUSKA FEDERACIJA

- 14 Od nasilnika do Božijih glasnika, deo 1. | 9. avgust
- 16 Od nasilnika do Božijih glasnika, deo 2. | 16. avgust
- 18 Prijatelji govore prijateljima | 23. avgust

 = Priče koje mogu zainteresovati mlade

NEOTKRIVENA ZEMLJA, EVRO-AZIJSKA DIVIZIJA

- 20 Pronaći knjigu | 30. avgust

VINJICA, UKRAJINA

- 22 Od cigareta do dvoraca, deo 1. | 6. sept.
- 24 Od cigareta do dvoraca, deo 2. | 13. sept.

LAVOV, UKRAJINA

- 26 Spaseni na nebu | 20. septembar

IZVORI

- 28 Program trinaeste subote | 27. septembar
- 31 Izvori
- 32 Mape

Vaša darovanja na delu

Vaša misionarska darovanja pomogla su u izgradnji crkava, omladinskih centara, višenamenskih zgrada, evanđeoskih centara, medicinskih centara itd u Evro-azijskoj diviziji (EAD). Da biste upoznali spisak nedavnih projekata u koje su uloženi vaši darovi iz trinaeste subote u Evro-azijskoj diviziji, pogledajte stranicu 9.

Naša braća i sestre širom ove divizije žele da vam se zahvale za podršku koju ste im pružili.

© 2014 General Conference of Seventh-day Adventists® • All rights reserved
12501 Old Columbia Pike,
Silver Spring, MD 20904-6601
800.648.5824 • www.AdventistMission.org

Dragi vođo subotne škole i prijatelji misije,

Ovog tromesečja biće predstavljeni ljudi iz Evro-azijske divizije (EAD), koja se prostire skoro preko pola sveta i obuhvata razdaljinu od Polarnog kruga na Arktiku do pretežno muslimanskih oblasti na jugu. Ova divizija obuhvata sledeće zemlje: Jermeniju, Azerbejdžan, Belorusiju, Gruziju, Kazakstan, Kirgistan, Moldaviju, Rusku federaciju, Tadžikistan, Turkmenistan, Ukrajinu i Uzbekistan.

Izazovi misije

Te zemlje bile su deo nekadašnjeg Sovjetskog Saveza.

Danas su ove zemlje u Evro-azijskoj diviziji dom za više od 316 miliona ljudi, među kojima živi nešto manje od 120.000 vernika Hrišćanske adventističke crkve. To je odnos od 1 prema 2.600 ljudi.

Naše usmerenje u toku ovog tromesečja obuhvata grad Kazanj u Ruskoj federaciji. U ovom gradu imamo veliku mogućnost da podupremo izgradnju nove crkve koja će se nalaziti i delovati u samom centru

ovog jedinstvenog grada. U Minsku, u Belorusiji, pružićemo podršku tamošnjim vernicima, tako što ćemo im obezbediti sredstva za izgradnju jedne crkve, centra uticaja u lokalnoj sredini.

Obezbedićemo, takođe, rad toliko potrebnih škola u nekoliko mesta širom Ukrajine. Posebni dečji projekat pomoći će da se obezbedi toliko neophodna dečja igrališta ispred nove crkvene zgrade u Kazanju.

Jedna porodica

Zar nije lepo pripadati porodici? Bez obzira koliko bila velika ili mala vaša najbliža porodica. Zaista je predivno saznanje da ste deo velike svetske porodice, koja broji više od 18 miliona vernika, koji žive u više od 200 zemalja sveta. To je zaista velika porodica!

Svakog tromesečja u toku godine, želela bih da vam predstavim braću i sestre iz određenih oblasti našeg sveta. Da upoznamo – njihove radosti, njihove borbe, nadanja i snove. Videćete da sve priče nisu posebno povezane sa nekim određenim misioniskim projektom u ovom tromesečju, ali ono što se nadam da ćete pronaći je povezanost ličnosti čija iskustva uz Božju pomoć iznosimo slaveći Boga kao našeg zajedničkog Prijatelja, Brata i Oca. Nadam se da će kroz tu povezanost, vaše srce biti taktnuto da učinite sve što je u vašoj moći da pomognete da se ovi projekti u ovoj Diviziji ostvare i postanu stvarnost.

Vaša sestra u Hristu, Džina Valen
urednik *Misioniskog časopisa*

Mogućnosti

Ovog tromesečja darovi iz trinaeste subote pomoći će:

- Podržaće izgradnju crkve /centar u Kazanju, u Ruskoj Federaciji,
- Osnivanje crkve /centar u Minsku u Belorusiji,
- Izgradnju i proširenje škole u Čerkasi, Lavovu, Vinjici u Ukrajini,
- Osnivanje obrazovnog kompleksa u Dnjepropetrovskom u Ukrajini.
- Dečji Projekat: Izgradnja dečijeg igrališta ispred crkve u Kazanju u Ruskoj Federaciji.

Pravi hrišćani, deo 1.

KIJEV, UKRAJINA | 5. jul

Ana

Oblasni vođa mladih rekao je Ani, ističući da su se mnogi javili na taj konkurs u Evro-azijskoj diviziji – da ne može da joj garantuje da će biti izabrana. Posle ispunjavanja odgovarajućih formulara u kojima je Ana navela svoja interesovanja, zajedno su se pomolili i uskoro je prestala da o tome razmišlja.

Činiti nešto za Boga

Međutim, ubrzo je primila poziv od vođe mladih iz Divizije, koji je želeo da proveri da li je zaista zainteresovana da učestvuje u ovom projektu “Jedna godina u misiji.”

“Da, zaista želim da učinim nešto za Boga”, odgovorila je Ana. Uskoro je saznala da je bila izabrana da predstavlja Evro-azijsku diviziju u programu koji je Generalna konferencija pokrenula u Njujorku 2013. godine.

Pošto je prevazišla neke izazove, koje je imala dok je dobila američku vizu, Ana je stigla u Njujork 24. januara 2013. godine, i pridružila se ostalim mladima, kojih je bilo 13 na broju i koji su predstavljali sve Divizije i pridodata misionarska polja u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi.

Zajedno okupljeni, ovi mladi vernici prošli su obuku za vođe u raznim službama u Crkvi, kao što su evangelizam, medicinsko-misionarske aktivnosti i komunikacija. Posle ovih seminara i obuke, misionari će sticati svoja praktična iskustva i usavršavati obuku u svojim Divizijama, u kojima će dalje obučavati i pripremati jedan tim od deset volontera, koji će predstavljati svaku uniju u njihovoj Diviziji. Na ovaj način delovanje misionara imaće više-struko dejstvo, slično talasima na moru.

Ana je znala da je Bog doveo da studira na Državnom univerzitetu u Saratovu, koji se nalazi blizu obale poznate reke Volge u Rusiji. Vodeći je do Univerziteta, Bog je činio razna čuda u njenom životu, a sada je bila na završnoj godini studija biologije. Nestrpljiva da svoja znanja primeni u praksi, Ana je počela da traži posao, ali nije mogla da nađe ništa odgovarajuće.

“Bože”, molila se, “ne mogu da nađem posao i ne znam zašto. Ali znam da si mi Ti omogućio ovo obrazovanje i znam da imaš nešto za mene.”

Bog je zaista imao planove za Anu — mnogo veće nego što je mogla da zamisli. Jednog dana, vođa Omladinskog odeljenja iz crkvene Oblasti Volga pitao je Anu da li bi bila zainteresovana da služi kao misionar u novom projektu “Jedna godina u misiji” koji je organizovala Generalna konferencija Hrišćanske adventističke crkve, da obučava mladiće i devojke i pruži im priliku da učestvuju u svetskoj crkvenoj misiji– širenja Jevanđelja u gradovima.

Samo Hristov metod

“Najvažniji posao koji je stajao pred nama, bio je oživljavanje crkve. Koristili smo Hristove metode – mešanje sa ljudima, uočavanje njihovih potreba, držanje biblijskih lekcija i pozivanje ljudi da slede Isusa”, kaže Ana

Dan za danom, misionari su obilazili svoje susedstvo kucajući na vrata. “Dobar dan, mi smo se nedavno doselili ovde i želeli smo samo da vas upoznamo i pozdravimo. Mi smo vaši novi susedi i želeli bismo da postanemo vaši prijatelji.” “U razgovoru, oni su postajali naši prijatelji, i slušali su nas”, kaže Ana.

“Pitali bismo ih da li žele da proučavaju Bibliju, i mnogi su pristajali. Molili bismo se često sa njima.”

“Ponekad bih napravila blini (tanke ruske palačinke) i ponela bi ih da poslužim susede, govoreći im da želim da im dam palačinke i da im kažem da znaju ih Bog voli. To je bio samo mali pokazatelj Božije ljubavi.”

Dopreti do ljudi iz okoline

Uz aktivnosti dopiranja do ljudi u svom komšiluku, Ana je bila određena da radi u jednoj adventističkoj crkvi, koja se nalazila u španjskoj govornoj zajednici u Njujorku. Mnogi ljudi

iz lokalne zajednice želeli su da dobiju američko državljanstvo, i zato su morali da nauče engleski. Tako da su Ana i neki drugi misionari počeli da drže časove engleskog kao drugog jezika, u prostorijama adventističke crkve.

“To je zaista bilo sjajno”, seća se Ana. “Ljudi su bili toliko srećni što možemo da im pomognemo. Otpočinjali smo svaki čas sa nekim stihom iz Biblije, objašnjavajući im gramatiku i samo značenje stiha. Posle časova, pozivali bismo ih na večernje evanđeoske programe, na kojima su mogli da provere svoje novostečeno znanje engleskog jezika. Na ovaj način uspostavili smo kontakte sa mnogim ljudima!”

Dok su vernici iz lokalnih adventističkih crkava posmatrali ove mlade misionare, entuzijaste, shvatili su da i oni, takođe, treba da učine nešto posebno za ljude u svojoj okolini. Počeli su da slede primere misionara, tako što su dolazili i uspostavljali kontakte sa svojim susedima, što je bilo bolje nego samo da sede i da se usmere na pojedinačne programe i aktivnosti zatvarajući se u svoje čaure.

“Zaista treba da budemo ovde!”

“Mogu iskreno da vam kažem, da nisam često razmišljala o radu u velikim gradovima. Nisam mogla da vidim u čemu su bili pravi problemi, a i jednostavnije je poći na selo. Ali pošto sam bila uključena u ovaj projekat, shvatila sam da mi stvarno, STVARNO treba da budemo ovde.”

“Naučila sam kako da posmatram crkvene aktivnosti iz drugačije perspektive. Kada sam se vratila u svoju matičnu crkvu u Rusiji, posmatrala sam sve prilike na drugačiji način. Shvatila sam da treba da radimo na drugačiji način, ali u isto vreme da budemo pravi hrišćani. Nešto se promenilo u mom umu – shvatila sam kako treba da živimo i kako da radimo.

Sledeće sedmice sledićemo Anu, dok nastavlja svoje misionarske aktivnosti i iskustva u projektu “Jedna godina u misiji” u Evroazijskoj diviziji. 🌐

Misionarske informacije

- U Program “Jedna godina u misiji” uključene su stotine mladih adventista sa težnjom da dopru do ljudi u najvećim svetskim gradovima.
- Evro-azijska divizija (EAD) je zvanično organizovana 1990. godine.
- U ovoj Diviziji ima 1.889 crkava, 117.088 vernika Hrišćanske adventističke crkve.
- Za više informacija, pogledajte tromesečni adventistički misionarski DVD koji možete dobiti od svog vođe subotne škole ili on-lajn na www.AdventistMission.org.

Pravi hrišćani, deo 2.

Ana Gavelo, 23 godine, predstavljala je Evro-azijsku Diviziju (EAD) u pilot programu pod nazivom "Jedna godina u misiji". Ona je uz drugih trinaestoro mladih ljudi radila u Njujorku kao deo misionorskog delovanja Crkve u širenju Jevanđelja u gradovima.

"Kada sam bila u Njujorku, sanjala sam o tome da se vratim svom domu i učinim nešto zaista posebno", priseća se Ana. "Bila sam toliko nadahnuta u Njujorku da sam počela da se molim za ono što mogu da uradim u EAD."

U junu 2013. godine, stotine vođa, propovednika i evanđelista iz celog sveta okupilo se u Njujorku da učestvuje u evanđeoskom radu u međunarodnoj školi evangelizma pod pokroviteljstvom Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve. Program se sastojao od časova tokom dana i praktičnih isku-

KIJEV, UKRAJINA | 12. jul

Ana i Leonid

stava tokom večernjih evanđeoskih sastanaka koji su se održavali širom grada Njujorka.

Leonid Rutkovski, propovednik iz Evro-azijske divizije (EAD) je prikazao prezentacije ukrajinske i ruske crkve u Njujorku. Kada nije bio prisutan na časovima ili sastancima, Leonid je u društvu Viktora Kozakova, direktora adventističke misije pri EAD, razgovarao o tome kako se može učiniti nešto slično u njihovoj Diviziji.

"Razmišljali smo da ako ljudi propovedaju u Njujorku i imaju dobre rezultate, zašto to isto ne bi moglo da se primeni i na našoj teritoriji", kaže Leonid. "Ako to može da se dešava u Njujorku, koji je težak grad za propovedanje Jevanđelja, onda se može dešavati i u Mosvi ili Kijevu."

"Ova škola nam je dala jasna uputstva kako dopreti do velikih gradova. Sada smo postali usmereni, imali smo svrhu na umu i cilj prema kome smo išli."

Kada je Ana upoznala Leonida, bila je toliko nestrpljiva da čuje o planovima koje smo razvijali. "Imamo cilj da pokucamo na svaka vrata u Kijevu", rekao joj je. "U Kijevu postoji 700.000 vrata, i mi želimo da pokucamo sa evanđeoskom vešću na svaka od njih. Imaćemo posebne mape koje pokazuju svaku ulicu, svaki blok i svaku kuću."

Ana je bila oduševljena. "Mogla sam da vidim da nas Bog vodi, i znala sam da treba da pođem u Kijev. On ima prekrasan plan, mi samo treba da ga sledimo."

Kada je sastanak u Njujorku bio završen, misionari su se vratili u svoje matične divizije da zatpočnu drugi deo svog delovanja. Ana se

vratila u Kijev, u Ukrajinu, gde je radila sa Leonidom. Dok direktor misije u Kijevu, Leonid priprema materijale i obuku za propovedanje u gradovima, koja će biti namenjena vernicima crkve, u isto vreme nadgleda rad biblijskih i literarnih evanđelista, zdravstvenih misionara, koji drže seminare i pružaju jednostavne savete za izlečenje ljudi iz svoje okoline, kao što su seminari za prestanak pušenja, za zdravo kuvanje, za mršavljenje, za štetnost alkohola, seminar za roditeljstvo i drugi.

“Ovde smo uradili i više nego što smo mogli u Njujorku”, kaže Leonid. U Kijev je došlo 150 misionara, koji su bili izabrani od strane svojih unija ili oblasti. Oformljen je i omladinski tim koji ima 18 članova, koji dolaze iz zemalja širom EAD.

U toku šestomesečnog programa obuke, misionari su radili uporedo sa biblijskim radnicima, zdravstvenim misionarima. Uz to 400 propovednika je došlo na seminare za vreme dvonedeljnih rotacija da pripreme materijale za slične programe, koji će biti održavani u drugim gradovima širom divizije. Ana, koja je vodila omladinsku grupu je bila uključena u nekoliko vidova ovog programa. Opisujući svoj prvi dan u Kijevu rekla je: “Molili smo se dok smo hodali i približavali se kućama, u kojima bi nas po našim pretpostavkama ljudi odbili. Ispred svake kuće bismo se pomolili: “Molimo te Bože, daj nam ljude iz ove kuće. Pripremi njihova srca za nas.”

Misionske informacije

- U programu misije za gradove, svaka divizija na svetu odredila je jedan ili više gradova na svojoj teritoriji, koji treba da bude obasjan Hristovom porukom. U Evro-azijskoj diviziji, u kojoj oko 80% stanovništva živi u gradovima, izabrane su prestonice Rusije-Moskva i Ukrajine-Kijev.

Sledećeg dana, članovi tima išli su dvoje po dvoje, dok je jedan govorio, drugi se molio: “Najpre bismo sa osobom razgovarali o uobičajenim, svakodnevnim prilikama, a onda bismo pitali osobu da li je ikada čitala Bibliju i da li prema njenom mišljenju postoji veza između duhovnog života i zdravlja. Pokušavali bismo da nastavimo razgovor sa tom osobom i postanemo prijatelji.”

“Ono što deluje u ovoj metodi, nisu izrazi naših lica ili pitanja koja postavljamo, već to što je Bog prethodno pripremio teren, tj pripremio osobu pre nego što mi stignemo. Verujem da je Bog pripremio tu osobu za poruku koju želimo da joj iznesemo. To je veoma važno”, kaže Leonid.

Nakon samo dve nedelje rada od vrata do vrata, tim je bio ohrabren, jer je 26 novih ljudi došlo u crkvu. Uz to učesnici zdravstvenog programa bili su ushićeni saznanjem kako da žive duže, bolje i kvalitetnije, a uživali su u vremenu koje su provodili sa misionarima. “Imate tako divan tim”, rekli su Leonidu i Ani. “Mi želimo da budemo sa vama, dopada nam se to što radite.” Ana je posebno zadovoljna delovanjem koje projekat ima na mlade. “Tako sam radosna kada ih čujem kako govore: ‘Znaš, osećamo se kao da smo na Nebu, osećamo kako zaista ovde živimo sa svrhom.’ Kod svojih kuća imaju druge brige, ali ovde osećaju Isusovu ljubav, jer kada radimo sa Isusom i za Njega, to je onda pravi život.”

“Naš omladinski program je deo većeg misionarskog projekta širenja Jevanđelja po gradovima. Ovde smo svi uključeni u jedan projekat – jednu ideju, jedan duh i zaista je sjajno što možemo zajedno da sve pokrećemo”, kaže Leonid.

“Ovaj projekat je rezultat mnogih molitava”, dodaje Ana. “Naša Crkva je u celom svetu razmišljala o tome kako da evanđeoskom veću dopre do ljudi u gradovima. Ako smo svi zajedno, ujedinjeni, zaista možemo učiniti sjajne poduhvate, jer će Isus uskoro doći!” 🌍

Subota mu je sačuvala život

BUČA, UKRAJINA | 19. jul

Andrej

Andrej je odrastao u jednom zapadnom ukrajinskom gradu. Dok je bio u školi, počeo je da se druži sa Pavelom, koji je subotom odlazio u hrišćansku adventističku crkvu. Pošto nije bio vernik, Andrej nije mnogo razmišljao o tome kada ljudi idu u crkvu, niti je brinuo o tome. Kada su završili srednju školu, Andrej i Pavel planirali su da studiraju na nacionalnoj akademiji umetnosti u Lavovu, tako da su otišli u taj grad i polagali prijemni ispit. Posle ispita, odlučili su da se prošetaju.

Odluka koja je promenila život

Veliki reklamni pano privukao je njihovu pažnju. Najavljen je avio-miting u čast uspomene na 60. rođendan ukrajinske avijacije, njenog 14. vazduhoplovnog

korpusa. Ovaj miting trebalo je da se održi na aerodromu u udaljenom samo 6 kilometara od centra Lavova.

Andrej i Pavel uzbuđeno su gledali pano, i prikupljali neophodne informacije. A onda je Pavel zapazio da će avio-miting biti održan 27. jula 2002. godine. Kada je

“Taj događaj doprineo je da shvatim da sam mogao da poginem, ili da budem teško povređen.”

shvatio da je taj dan Subota, odlučio je da ne učestvuje u tom događaju.

“Andrej, ja ću ići u crkvu 27. jula, da li bi išao sa mnom”, Pavel je pitao.

Sada je Andrej trebalo da se zamisli i proceni prilike. On je zaista želeo da poseti avio-miting, ali u Pavelovom pozivu postojalo je nešto zaista iskreno, tako da je Andrej odlučio da prihvati poziv svog prijatelja. Pitao se šta bi to moglo da bude tako posebno u vezi sa tom crkvom, što čini da Pavel izabere da tamo radije bude nego na aero-mitingu.

Sećajući se tog prvog odlaska u adventističku crkvu, Andrej kaže: “Proveli smo ceo dan tamo, i zaista mi se svidelo u crkvi.”

Strašna katastrofa

Ono što Pavel i Andrej nisu znali, jer dok su bili u crkvi, strašna nesreća dogodila se aerodromu. Preko 10.000 posmatrača bili su svedoci da je u 12:52, avion Suhoj 27, kojim su upravljala dva iskusna pilota, pao i eksplodirao u masi okupljenih gledalaca. Bilans nesreće bio je tragičan – 77 osoba je poginulo uključujući i 19 dece. Oko 100 ljudi bilo je smešteno u bolnicama zbog povreda glave, opekotina i lomova ekstremiteta. Još 443 osobe bilo je povređeno, ali nisu bile za bolničku obradu.

Kada je Andrej u toku večeri čuo tu informaciju u vestima, bio je zapanjen. “Razmišljao sam da sam tamo mogao da stradati ili budem teško povređen. Postao sam prijatelj sa mnogim mladim osobama iz adventističke crkve, i posle godinu dana redovnog odlaženja na bogoslužnja, odlučio sam da se krstim.”

Andrej je kasnije odlučio da promeni svoje planove i karijeru. Sada je student

Misionske informacije

Prethodna subotna misionska darovanja pomogla su našoj braći i sestrama u Evro-azijskoj divizionu i omogućila:

- Izgradnju evanđeoskog centra, zubno fizikalne / terapijske klinike i osnovne škole u Kišinjevu,
- Izgradnju medicinskog centra u Kijevu,
- Izgradnju evanđeoskih centara u Alma Ati u Kazakstanu, Vitebesku u Belorusiji, Tbilisiju u Gruziji i kabarovsku u Ruskoj Federaciji,
- Izgradnju omladinskih centara u Podolskom i Krasnojarsku u Ruskoj Federaciji,
- Izgradnju višenamenske zgrade na kampusu Adventističkog teološkog seminara Zaokskiju u Ruskoj Federaciji,
- Izgradnju crkava u Moskvi, Sankt Peterburgu, Irkutsku, Krasnodaru i Petrovpavlovskom na Kamčatki u Ruskoj Federaciji, Luhansku i Sumi u Ukrajini, Brestu u Belorusiji i Kišinjevu u Moldaviji.
- Uobličavanje subotnoškolskog materijala i pouka za decu u Jermeniji, Azerbejdžanu i Gruziji.

Ukrajinskog adventističkog centra za visoko školsko obrazovanje u Buči, gde studira da jednog dana postane propovednik.

Tokom 2004. godine, deo darova trinaeste subote je bio upotrebljen da se izgrade spavaonice u adventističkom centru u Buči. Hvala vam za neprekidnu podršku ovim značajnim darom. 🌍

Gladan Božije reči, deo 1.

BUČA, UKRAJINA | 26. jul

Vladimir

Prilikom mog rođenja pupčana vrpca bila je toliko usko obmotana oko mog vrata, da sam se gušio. Na sreću, bio sam na vreme oslobođen njenog stiska i mogao sam slobodno, prvi put, da udahnem. Kada mi je bilo 3 godine, moji roditelji su se razveli i više nisam video svog oca.

Život je za moju majku i mene postao težak i ona je često razmišljala da oduzme sebi život, ali bila je zabrinuta, jer nije znala ko će se starati o meni. Na kraju je napravila plan da me pošalje u sirotište, a da zatim izvrši samoubistvo, ali kada je sve bilo spremno, nije mogla da mi kaže šta je

planirala da učini, nego je samo plakala i grlila me.

Nekoliko dana kasnije struja u našem malom stanu bila je isečena, jer nismo mogli da plaćamo račune. Bilo je vrlo hladno, ali bez struje nismo mogli ni da skuvamo čaj. U školu sam često išao gladan. Živeli smo tako nekoliko godina, a kada mi je bilo 12 godina, moja majka je ponovo odlučila da sebi oduzme život.

U vreme tih dana, jedan prijatelj pozvao je moju majku na koncert povodom Hristovog rođenja. Koncert je bio u adventističkoj crkvi. Iako moja majka nije ništa znala o Hristu, odlučila je

**Dok je govorila
njeno lice je
svetlelo kao
zapaljena baklja
i mogao sam da
vidim da je opet
želela da živi.**

Brze činjenice

- Više od 97% ljudi u Ukrajini deklariraju se kao hrišćani. Jedna polovina pripada tradicionalnoj Pravoslavnoj crkvi, drugu polovinu čine katolici i protestanti.
- Ukrajina ima 44.8 miliona stanovnika. Ukrajinci vole da čitaju, a zemlja se odlikuje visokom stopom, od 99,7%, pismenosti svog stanovništva

da poseti taj koncert. Na koncertu je prvi put čula propoved o Hristovom rođenju i žrtvi koju je podneo za nas. Kada se vratila, majka mi je rekla da postoji Bog koji nas voli, koji želi da živimo i budemo srećni. Dok je govorila njeno lice je svetlelo kao zapaljena baklja i mogao sam da vidim da je opet želela da živi.

Želeli smo da više saznamo o Bogu, a posebno da imamo svoju Bibliju, ali gde smo mogli da je nabavimo? Iako smo živeli u 1998. godini, nekoliko godina posle pada komunizma, i dalje nije bilo jednostavno naći Bibliju.

A onda je jednog dana moja majka saznala gde možemo kupiti Bibliju. Međutim, cena te knjige bila je jednaka dvonedeljnoj plati. U to vreme moja majka radila je u jednom kafiću u kome je zarađivala novac u vrednosti do 2 USD\$ sedmično. To je bilo jedva dovoljno da se prehranimo.

“Sine moj”, pitala me je, gledajući me pravo u oči. “Da li želiš da budemo gladni dve sedmice, ali da zauzvrat kupimo Bibliju?” Bez promišljanja, odgovorio sam: “Da!”

Kupila je Bibliju i kada je počela da je čita, ubrzo sam zapazio promene u ponašanju svoje majke. Bila je srećnija. Počela je manje da me kažnjava, a više da razgovara sa mnom, što je i mene naravno učinilo srećnijim!

Nekoliko meseci išla je u adventističku crkvu. A onda se u našem susedstvu pročulo da smo se pridružili nekom kultu, i ubrzo moji prijatelji postali su moji neprijatelji. Više nisu hteli da igraju fudbal sa mnom. Kada bih izašao u dvorište, oni bi svi brzo otišli svojim kućama. Pokušao sam da pušim nadajući se da će to vratiti moje prijatelje. Ali ništa nije delovalo, tako da više nisam znao šta da radim.

Jednog dana, adventistički propovednik pozvao nas je da neko vreme provedemo u njegovoj porodici. Za vreme bogoslužnja, propovednik bi se molio za mene, ali rat se odvijao u mom srcu – da zaista prihvatim Isusa za svog Spasitelja ili da budem prihvaćen od strane starog društva. Zato što je ovaj moj unutrašnji sukob bio tako jak, izlazio bih iz prostorije, kada se propovednik molio za mene. Dok je moja majka proučavala biblijske teme i spremala se za krštenje, često bi sa mnom delila saznanja koja je sticala iz Biblije – o sedmom danu Suboti, o hrišćanskom životu itd. i često bi se molila za mene. Primećujući promenu u životu svoje majke, upoznavajući biblijske istine, koje je delila sa mnom uz svoje i propovednikove molitve, to je imalo veliki uticaj na mene. Naredne godine, bio sam kršten u gradu Kirovgrad u Ukrajini.

Ali onda su došle nove nevolje. Bio sam u srednjoj školi i kada je direktor saznao da sam otišao u kako on smatra “sektu”, pozvao me je u svoju kancelariju, pružio mi moja dokumenta i rekao da napustim školu. 🌍

Gladan Božje reči, deo 2.

BUČA, UKRAJINA | 2. avgust

Vladimir

Vladimir je odrastao sam uz svoju majku. Kada je bio u 13. godini, bio je spreman da se odrekne hrane u razdoblju od dve sedmice da bi mogli da kupe Bibliju. Naredne godine bio je kršten u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi, ali onda je morao da napusti svoju srednju školu, zato što je Vladimir, po mišljenju direktora, otišao u "sektu."

Pošto je bio primoran da napusti svoju školu, Vladimir je pronašao drugu školu u kojoj je mogao da dovrši svoje srednjoškolsko obrazovanje. Nadao se da će studirati na ukrajinskom adventističkom obrazovnom centru u Buči, nadomak Kijeva. Vladimir

je otišao na prijemni ispit, ali nije ga položio.

I dalje čuvajući svoju veru, odlučio je da potraži posao kao radnik obezbeđenja u ukrajinskom gradu Kirovgrad. Vladimir je ubrzo postao poznat po svom radu i zalaganju i ubrzo zatim bio je premešten u glavni grad Kijev, u kome je unapređen u zvanje zamenika menadžera jedne od najvećih kompanija za preradu voća u Ukrajini.

"Imao sam puno para u džepu, ali i dalje nisam bio srećan."

Međutim, i dalje je osećao da mu nešto nedostaje. Mислеći da će novac da mu donese sreću, počeo je da radi i po 16 sati dnevno. "Imao sam puno para u svom džepu, ali i dalje nisam bio srećan", seća se on.

Uskoro je dobio još jedno priznanje i unapređenje, ali to je zahtevalo da bude 24 sata dnevno na raspolaganju. Iako je znao da će mu ova nova služba doneti mnogo više novca, nije želeo da radi na taj način.

“Proveo sam 10 godina svog života naporno radeći da bih stekao dosta novca, ali nisam bio srećan.” “A onda sam pitao Boga, ako nije sreća u novcu, šta je ono što donosi sreću?” Na kraju sam pitao Boga: “Gospode, šta želiš da radim?”

Odlučan da sazna šta je Božija volja za njegov život, Vladimir je potražio u Bibliji odgovore na svoja pitanja. Jednog dana došao je do stihova zapisanih u Knjizi proroka Isaije: *“A sinovi će tvoji svi biti naučeni od Gospoda, i obilan mir imaće sinovi tvoji. Pravdom ćeš se utvrditi, daleko ćeš biti od nasilja, te se nećeš bojati, i od strahote, jer ti se neće približiti. Nikako oružje načinjeno protiv tebe neće biti srećno, i svaki jezik koji se podigne na te na sudu saprećeš. To je našljedstvo sluga Gospodnjih i pravda njihova od Mene, veli Gospod.”* (Isaija 54,13-14.17)

“Bio sam zadivljen mišlju da će sva Božija deca biti naučena od Gospoda.” Pitao se da li to znači da treba da se vrati u školu. “Bože, imam 27 godina i ne želim da ponovo idem u školu.”, molio se. Ali želeo je da bude čovek protiv koga nijedno oružje neće biti srećno.

Ubrzo posle toga, Vladimirova majka je umrla. U želji da mu ublaži tugu, adventistički propovednik pozvao je Vladimira u svoj okrug da deluje kao literarni evanđelista i da se pored biblijskih učitelja osposobljava za vođenje biblijskih proučavanja.

Misionske informacije

- Ukrajinski adventistički centar za visoko obrazovanje je osnovan 1999. i nalazi se u šumskom području, koje je nekad bilo sovjetski omladinski kamp.
- Od 140.000 adventista u Evro-azijskoj diviziji, više od 45% živi u Ukrajini.
- Hrišćanska adventistička crkva u Ukrajini bila je prva protestantska crkva, koja je dobila licencu za emitovanje svog radio-programa.

Vladimir je zaista uživao u ovim aktivnostima, da ga je jednog dana propovednik upitao da li bi studirao pastoralnu teologiju u adventističkom centru u Buči. Tada se setio stihova iz Knjige proroka Isaije 54,13: *“A sinovi će tvoji svi biti naučeni od Gospoda.”* Vladimir je odlučio da ponovo izađe na prijemni ispit. “Bože”, molio se, “tvoja je odluka da li ću da studiram ovde ili ne. Ako želiš da budem ovde, molim te pomoz mi, a ja ću pomagati druge da Tebe bolje upoznaju.”

Vladimir je ovog puta položio ispit. On sad studira teologiju i planira da postane propovednik. “Kada dobijete tako specifičan odgovor od Boga, ne želite ništa više da tražite. On menja način vašeg života.” Njegov omiljeni predmet je starogrčki, pomoću njega on uči da čita Novi zavet na originalnom jeziku. 🌐

Od nasilnika do Božijih glasnika, deo 1.

KAZANJ, TATARSTAN | 9. avgust

Igor

praznina u njegovom životu, koju on nije umeo da ispuni, i zato je krenuo u potragu za odgovorima.

U potrazi za nečim

Najpre je iz radoznalosti otišao u hram Hare Krišna, zatim u Rusku pravoslavnu tradicionalnu crkvu a zatim u džamiju, ali i pored toga nije pronašao ono prividno “nešto”. Jednog dana, jedan prijatelj mu je rekao da poznaje nekog čoveka koji je imao Bibliju. Zainteresovan time, Igor je zaželeo da sazna više, tako da ga je ovaj prijatelj upoznao sa čovekom koji je imao Bibliju. “Da li znate”, pitao je Igora vlasnik Biblije, “da u Bibliji možete čitati o nečistoj hrani i o svinjetini kao takvoj hrani?” Ovo je bila novost za Igora, jer je mislio da samo Kuran govori o takvim temama.

U toku nekoliko narednih meseci, Igor je u nekoliko navrata telefonom pozivao ovog vernika, koji bi uvek strpljivo objašnjavao i odgovarao na postavljena pitanja iz Biblije. Najzad, ovaj vernik pozvao je Igora da poseti crkvu. “Nikad neću doći u vašu crkvu”, Igor je grubo odgovorio. Međutim, ovaj čovek nije odustao, nastavio je da održava kontakt sa Igorom. Šest meseci kasnije, ponovo je pozvao Igora da poseti

Iako je njegov deda bio imam, a druga rodbina bila revnosna u svojoj veri, Igor je imao veoma sekularno detinjstvo. Kako je bio dobar sportista, uskoro je postao predvodnik, koga su poštovali i plašili ga se drugi momci u ulici.

To vođstvo, poštovanje i strah u njegovom prisustvu, karakterisali su ga i u kasnijim godinama života, kada se uključio u kriminalne aktivnosti. Veliki pištolji, veliki novac i veliki poslovi postali su sastavni deo Igorovog života. Ali i pored ushićenja i uzbuđenja koje je takav život donosio, Igor je osećao da mu nešto nedostaje. Postojala je

“Neka tvoj oslonac bude u Bogu, a ne u pištoljima.”

njegovu crkvu, i ovoga puta Igor je prihvatio.

Poseta

Dogovorenog dana, Igor je seo u svoja kola (pošto je po svom običaju proverio da nema neku eksplozivnu napravu ispod auta) i pripremao se da se poveže do crkve. Kad je pokrenuo motor, auto je naglo poskočio napred i udario u kola koja su bila ispred njega.

“Neću reći susedu sada da sam mu udario kola”, razmišljao je, “reći ću mu kad se budem vratio.”

Crkva se sastajala u jednoj maloj iznajmljenoj zgradi, koja nije posebno izgledala, pa, ipak, Igor je osećao da ga to mesto privlači i nastavio je da dolazi. Neki vernici posmatrali su ovog čoveka sa podozrenjem, pitajući se “ko je on stvarno”. Kako je upoznao bolje Bibliju i njena učenja, upoređivao bi je sa svetim knjigama drugih istaknutih religija i tradicija sa kojima je bio upoznat. “Bio sam dobro upoznat sa istorijom”, priseća se Igor, “i mogao sam da upoređujem učenja. Najzad, biblijska istina me je nadvladala.”

Pre nego što je bio kršten, Igor je proučavao Bibliju sa adventističkim propovednikom, salećući ga mnogim pitanjima za vreme svakog njihovog sastanka. Jedan poznati evanđelista došao je u Kazanj, i na kraju serije predavanja, Igor se krstio, imao je 35 godina.

Bog ili pištolji?

“Kada sam se krstio, shvatio sam da više ne mogu da učestvujem u onome što se dešavalo na ulici. Ali, iako više nisam činio loše poduhvate, i dalje sam bio huligan”, priznaje Igor. Svake Subote Igor je nosio svoj pištolj u crkvu, držeći ga na sigurnom, na svom krilu. Jedne Subote, jedan vernik

mu je rekao da više ne bi trebalo da donosi pištolj u crkvu. “Osloni se na Boga, a ne na pištolje”, posavetovao ga je. Naredne sedmice, Igor je odlučio da svoj pištolj ostavi u kući. Osećao je strah. Bilo mu je teško da se pomiri sa činjenicom da više ne nosi pištolj. Dok se vraćao svojoj kući, zapazio je tamnu siluetu koja ga prati. Odlučio je da se ne plaši, okrenuo se prema silueti i video čoveka koji je nosio vreću krompira!

Širi svoju veru

Od tog vremena njegova vera je rasla i jačala. Počeo je drugim ljudima da govori o istini, koju je sve više otkrivao. Igorova supruga i sestra počele su da posećuju adventističku crkvu, i posle godinu dana, obe su se krstile. To su učinili i njegova bratanica i bratanac i mnogi drugi kojima je govorio o svojoj veri. Jednoga dana Igor je govorio o istini koju je saznao iz Biblije, ali njegov prijatelj nije bio zainteresovan za ono o čemu je Igor govorio. Međutim, čovek koji je stajao pored njih pažljivo je slušao razgovor i zaželeo da sazna više.

Vasilij, čovek koji je slušao Igorov razgovor imao je težak život. On je, takođe, bio uključen u kriminalne aktivnosti, a takav način života uzeo je svoj danak. Ožiljci i unakaženo lice ostali su kao rezultat sukoba u kome su njegovi neprijatelji koristeći polomljeno staklo napravili duboke posekotine po njegovom licu. Drugi ožiljci bili su od metka koji je okrznuo njegovu glavu, ali mu nisu naneli smrtnu ranu.

Bog je sa razlogom poslao Igora u Vasilijev život. 🕊

Nastavak sledeće sedmice!

Od nasilnika do Božijih glasnika, deo 2.

Igor je uvek bio vođa. Iako je postao veoma uspešan u nasilničkim krugovima, osećao je da mu nešto nedostaje u životu i zato je počeo da istražuje. Njegova potraga dovela ga je preko mnogobrojnih religioznih učenja do "istine kakva je u Isusu" i postao je kršten vernik Hhrišćanske adventističke crkve. Dok je širio svoju veru, mnogi drugi koji su ga slušali došli su u crkvu, međutim neki nisu bili mnogo zainteresovani onim što je Igor iznosio, ali čak i tada, neki pojedinci pažljivo su slušali.

Vasilij je bio umešan u poslove, koji su donosili veliki novac. Radio je u firmi koja je obrtala mnoge milione ruskih rubalja. Bio je obučen za telohranitelja i razgovarao je sa vodećim ljudima kompanije tajnim šiframa. Imao je skupu opremu koja mu je omogućavala

KAZANJ, TATARSTAN | 16. avgust

Vasilij

da prisluškuje zatvorene prostorije. Ljudi koji su želeli da upropaste ovu kompaniju uvideli su da je Vasilij bio ključni igrač za dobijanje velikih ugovora, i zato što je stajao na putu njihovom cilju, dvaput su pokušali da ga ubiju.

Prvi put je bio napadnut kada je izašao napolje u radnju da sa svojom kćerkom kupi hranu. Iako je bio svirepo napadnut, preživio je. Drugi put je bio više puta pogođen, ali je uspeo da nekako ustane i pobjegne do svog stana. Bežeći od napadača, uleteo je u svoju zgradu i pao na stepenište ispred svog stana. Plašeći se da će umreti, molio je svoju majku da mu oprost, ali njegova majka ga je uveravala da će da preživi. U obnovljenoj nadi, Vasilij je pozvao policiju. Policija je ubrzo stigla u pratnji hitne pomoći, koja ga je brzo prenela u bolnicu. Odmah je prenesen u operacionu salu. Kada je lift sigao do željenog sprata i nosila trebalo da izađu, Vasilij je zatražio da iz lifta najpre izađe strana nosila na kojoj mu se nalazila glava a ne noge, jer samo mrtva tela najpre iznose nogama kroz vrata, a on je još uvek bio živ.

Oprosti im

Kasnije je Vasilij upoznao jednog čoveka baptistu, koji ga je upitao: "Da li želiš da ubiješ one koji su ti ovo učinili?"

“Naravno”, odgovorio je Vasilij.

“Nemoj to da činiš”, rekao je baptista. “Oprosti im. Ako ih ubiješ, nikada nećeš moći da živiš u miru. Samo im oprosti.”

Posle oporavka, Vasilij je otišao u obližnju šumu da se prošetata, i tu je na svoje iznenađenje video jednog od ljudi koji su pokušali da ga ubiju, kako se mirno šeta sa svojom devojkom. Gledajući iz prikrajka ovog čoveka, Vasilij je tiho uzdahnuo i rekao u sebi: “Oprostiću mu.”

Šest meseci kasnije saznao je da je taj čovek umro od prevelike doze droge. Druga osoba koja je pokušala da ga ubije, postala je trajno onesposobljena, a treću osobu je neko ubio u nekom obračunu.

Vreme zabave

Pošto se nova godina približavala, Vasilij se pripremao da prati i učestvuje u velikim zabavama koje će se odvijati za vreme praznika. Imao je mnoge prijatelje čiji su rođendani bili u kasnim danima decembra i prvim danima januara, tako da je u nekoliko rođendanskih zabava, koje su sledile jedna drugu, uz veliku proslavu Nove godine, to bilo dve pune sedmice opijanja votkom i pušenja.

Ali ovoga puta činilo mu se, da to nema nikakav značaj. Vasilij više nije uživao u žurkama, i na kraju ovog dvonedelnog perioda, bilo mu je dosta svega. “Da li sam rođen za ovakav prljav život”, pitao se. Znao je odgovor: “Ne! Meni treba novi život!”

Novi život

Usrdnim molitvama na kolenima, molio je Boga da mu pomogne. Nekako je nabavio Bibliju, i noseći je u ruci posetio je svakog svog prijatelja, pozivajući ih da pođu sa njim na

trodnevno kampovanje. Dvojica prijatelja odlučili su da mu se pridruže.

“Otišli smo u šumu, u kojoj smo tri dana uživali u miru i čitali Bibliju”, kaže Vasilij. Dok smo bili tamo, u tihoj prirodi, odjednom je neko dete na skijama prošlo pored naše brvnare, nazivajući nam “Srećan Božić!” Zato što je bilo zaista neočekivano da vidimo bilo koga na ovom pustom mestu, Vasilij je ovo shvatio kao posebni znak od Boga.

Molio se tražeći od Boga: “Daj mi jedan mesec da ga poživim na ovaj novi način.” To je i učinio. Onda je tražio od Boga još jedan mesec čistog života i to je dobio. Molio je svoju suprugu da mu oprosti za sve što je ikada učinio, i nastavio da živi čistim životom.

Širenje istine

Kada su se Vasilij i Igor susreli, shvatili su da imaju mnogo zajedničkog. “Na svakom mestu postoje neki ljudi koji vole istinu”, kaže Vasilij, “a ja volim takve ljude.”

Vasilij i Igor sad su bliski prijatelji, koji zajedno rade na širenju literature preko posebnih novina koje izlaze u oblasti Kazanja. Novine su ispunjene savetima kako ostvariti bolje zdravlje i otkriti duhovne smernice za bolji i kvalitetniji život. To je jedna od najpopularnijih dnevnih novina u Rusiji.

Vasilij i Igor se iskreno raduju što će imati novoizgrađenu crkvu u centralnom delu grada Kazanja, koja će biti izgrađena pomoću vaših velikodušnih darova trinaeste Subote ovog tromesečja.

“Naše priče deluju uzbuđujuće”, kaže Vasilij, “ali u stvari to je naš svet, tako da one i nisu takve.” On i Igor žele samo da pomognu ljudima da pronađu bolji put. 🌍

Prijatelji govore prijateljima

Timor

Kazanjski Federalni univerzitet je jedan od najstarijih i najpoštovanijih univerziteta u Rusiji. Osnovan je 1804. godine, i dobro je poznat po svojoj izuzetnosti u pristupu nauci i matematici, a iznedrio je mnoge poznate pitomce, među kojima je i Ilja Uljanov, otac Vladimira Uljanova (kasnije Lenjina), koji je, takođe, pohađao ovaj univerzitet, sa koga je bio isključen zbog svog političkog opredeljenja. Međutim, njegov otac Ilja diplomirao je na univerzitetu u odseku za fiziku i matematiku 1854. godine, i bio posebno zainteresovan za meteorologiju. Napisao je dva naučna rada – *o prednosti meteoroloških osmatranja... i o gromovima i gromobranima*.

Danas studenti na međunarodno priznatom Federalnom kazanjskom univerzitetu, mogu da posete meteorološku stanicu koju je koristio Lenjinov otac Ilja.

Šire svoju veru

Dvoje mladih studenata Timor, 18, i Albina, 19 – oboje studiraju meteorologiju na univerzitetu. Mladi, inteligentni i motivisani, Timor i Albina, uživaju u izazovima

zato što su deo tako stroge akademske sredine. Međutim, pored svojih akademskih aktivnosti, Timor je prihvatio jedan još veći izazov – da rasprostranjuje svoju veru u atmosferi ovog značajnog univerziteta.

“Svi moji prijatelji znaju za moju veru”, kaže Timor, “ali ponekad je teško govoriti o veri, jer neki ljudi ne žele da slušaju. Posebno je teško ovde u Tatarstanu govoriti ljudima o Isusu Hristu, jer mnogi ljudi imaju druga verovanja.”

Međutim, uprkos teškoćama, Timor nije odustajao. Jednog dana, dok je razgovarao sa svojom školskom drugaricom Albinom, počeo je da joj govori o svojoj veri u Boga. Objasnio joj je da se način da upozna Boga i Njegovu volju za naš život, nalazi u Bibliji.

“Nakon razgovora sa Timorom, bila sam zainteresovana da proučavam Bibliju, jer mi je rekao da sve ono o čemu sam razmišljala tamo bilo napisano”, priseća se Albina. Uskoro je stekla svoju Bibliju i počela je da je proučava.

“Zaista sam volela da čitam Bibliju, a kad god bih imala neko pitanje, mogla sam da pitam Timora. Ponekad je odgovarao neposredno, a ponekad me je upućivao na neki drugi biblijski tekst koji bi pružio odgovor na moje pitanje. Posle nekog vremena rekao mi je: “Znaš, postoji propovednik i on može da ti objasni mnoge prividne nejasnoće.”

Poziv

Timor je pozvao Albinu da poseti iznajmljenu dvoranu u kojoj su se adventisti Subotom okupljali, i bila je oduševljena onim što je videla. "Svidela mi se subotna škola, bilo je zaista zanimljivo, jer je to mesto gde možemo da zajedno proučavamo Bibliju i razgovaramo o njoj. Takođe sam uživala u prekrasnim muzičkim tačkama za vreme službe. Veoma sam srećna", kazala je.

Albina već godinu dana dolazi u iznajmljenu salu u kojoj adventistička crkva organizuje svoje sastanke i planira da uskoro bude krštena.

"Govorio sam joj o svojoj veri", kaže Timor, "i onda je Bog delovao na njeno srce, i eto zato je ona ovde."

Timor i Albina, uz mnoge vernike, koji se okupljaju u ovom malom iznajmljenom prostoru u Kazanju i željno sa velikom iščekuju da nova adventistička crkva bude izgrađena u centru grada.

Mesto ima značaj

"Iznajmljivanje prostora pre nego poseđivanje sopstvene zgrade, nosi sa sobom mnoge izazove", kaže propovednik Anvar Ginduljin. "Kada imate svoju zgradu, vlasti vas više poštuju, ali kad nemate, često morate ići posećivati organe vlasti i davati im dokumenta kojima dokazujete da iznajmljujete zgradu. Morate da ih uveravate da sastanci nemaju političku boju i da niste povezani sa nekom terorističkom organizacijom. Veoma je značajno što će crkva biti izgrađena u samom centru grada, jer time stiže poverenje i poboljšavate pristupačnost", dodaje propovednik.

Trenutno, postoji samo jedna adventistička crkva u gradu koji ima više od 1.1 milion stanovnika, i nalazi se u predgrađu Kazanja. Kao kontrast, nova crkva nalaziće se u samom srcu grada, samo 70 metara od glavne stanice metroa i najveće

Brze činjenice

- Kazanj je multietnički grad poznat po tome što muslimani i hrišćani žive u miru jedni pored drugih.
- Kazanj se smatra "sportskom prestonicom" Rusije. U njemu se nalaze poznati fudbalski, košarkaški i hokejaški prvoligaški klubovi. Od 16-23. jula, 2014. ovaj grad biće domaćin svetskog prvenstva u mačevanju, a u 2015. svetskog prvenstva u sportovima na vodi. Rusija će 2018. godine biti domaćin svetskog prvenstva u fudbalu, a grad Kazanj biće jedan od gradova u kome će se igrati utakmice FIFA Svetskog prvenstva u fudbalu.

autobuske stanice u centru grada.

"Planiramo da ova crkva zaista bude uticajni centar, koji će biti otvoren za potrebe ljudi iz lokalne zajednice, svakog dana u toku sedmice."

Planovi uključuju i veliki prostor za bogoslužjenja, prostoriju za muziku, društvene aktivnosti, mesto za mlade i možda malu salu za ručavanje, okupljanja, proslave. Uz to biće izgrađeno dečje igralište ispred crkve. "U ovom delu grada, postoji malo mesta na kojima deca mogu da se igraju", kaže propovednik Ginduljin. "Mi želimo da deca imaju lepo mesto za igru, roditelji za odmar i lepu muziku, dok se deca igraju. Mi želimo da se ljudi naviknu, da budu u centru blizu adventističke crkve. To je naš san."

Ova nova crkva je jedan od istaknutih projekata koji će se ostvariti od prikupljenih darova u trinaestoj suboti ovog tromesečja. Molimo vas, planirajte da svojim darom pomognete da ovaj san za našu braću i sestre u Kazanju postane stvarnost..🌍

Pronaći knjigu

Gahida

Gahida¹ je rođena u nehrišćanskoj, ali veoma religioznoj porodici. Molitve, prinošenje žrtava i čitanje religioznih knjiga bilo je veoma značajna aktivnost u njenom duhovnom iskustvu. U toku mnogih godina, Gahida je sledila religiju svoje porodice i pažljivo sprovodila sve čemu je bila naučena, a posebno – molitvu.

A onda jednog dana, dok je bila na molitvi, Gahida je videla anđela. Anđeo joj je rekao “Pronađi knjigu”, a zatim ponovio “Pronađi knjigu.”

Pitajući se šta bi to moglo da znači, Gahida je otvorila svoju versku knjigu i počela da čita odeljak o Mojsiju i njegovom zakonu, Davidu i njegovom sinu, Isusu Hristu i Njegovom Jevanđelju, ali se i dalje pitala koja bi to knjiga mogla da bude.

Pet godina kasnije, dobila je odgovor na svoje pitanje kada je jedan adventistički hrišćanin došao u njen grad, pozivajući na predavanja koja su govorila o Bibliji. Gahida je odlučila da prati ta predavanja,

i tu je po prvi put videla Bibliju i imala mogućnost da nabavi jednu.

“Kada sam kupila Bibliju počela sam da je čitam i tek tada sam shvatila da je to bila “Knjiga” koju mi je anđeo naložio da nađem. Dok je uranjala dublje u Bibliju, Gahida je uvidela mnoge sličnosti između Biblije i religiozne knjige koju je dobro poznavala.

Iako je uživala u biblijskim predavanjima, Gahida nije odmah postala adventistički hrišćanin. Plašila se da će je Bog kazniti ako bi počela da ide u adventističku crkvu. Međutim, adventistički biblijski predavač u posredničkoj molitvi molio za nju bez njenog znanja, i najzad je Gahida odlučila da još “samo jednom” ode u adventističku crkvu.

“Tokom moje prve posete adventističkoj crkvi”, priseća se Gahida, “propoved je govorila o ženi Samarjanki iz Jevanđelja po Jovanu 4. poglavlje. Znala sam da se taj tekst odnosi na mene – ja sam bila kao žena Samarjanka koja je tražila nešto bolje. Ona je pronašla to “bolje” u Isusu Hristu,

¹ Nije njeno pravo ime

zavolela sam tog Isusa i shvatila da je On Jedini – i da mi na ovom svetu ne treba ništa drugo do samo Isus!”

Gahida je znala da je Hrišćanska adventistička crkva pravo mesto za nju. Posle više biblijskih predavanja, bila je krštena i postala je vernik Crkve. Nekoliko godina kasnije, poželela je da pronade način na koji bi mogla da govori o svojoj veri onima koji su i dalje u religioznoj zajednici u kojoj je bila vaspitavana.

“Oduvek sam volela da pišem”, Gahida kaže, “tako da sam rešila da napišem knjigu o ličnom duhovnom putovanju, u kojoj bi mogla da iz bliže perspektive proučim neke elemente iz moje pređašnje religije i da ih uporedim sa učenjima iz Biblije.”

Gahida i njen odrasli sin dosta su se molili za štampanje ove knjige, i uskoro su dobili donacije. “Jedna sestra dala je velikodušnu donaciju i mogli smo da odštampamo 1.000 primeraka knjige, a onda je jedan brat dao neki novac sa kojim smo mogli da odštampamo još dodatnih 500 primeraka knjige”, Gahida je kazala.

Ne plašeći se, sama je uručila svoju knjigu stotinama religioznih vođa iz svoje prethodne vere, govoreći im: “Morate da razmišljate u šta verujete, i mislim da će vam ova knjiga biti od pomoći.” Gahida i njen sin zajedno su osnivali adventističke crkve u različitim mestima i gradovima. Pored pisanja više knjiga i drugih religioznih materijala, Gahida je, takođe, prevela nekoliko knjiga od Elen Vajt sa

“Kada sam kupila Bibliju počela sam da je čitam i tek tada sam shvatila da je to bila “Knjiga” koju mi je anđeo naložio da nađem.”

ruskog na svoj maternji jezik. Jednu knjigu posebno je zapamtila – knjigu *Stvaranje, Patrijarsi i proroci*, koja je jedva bila objavljena zbog velikih političkih nemira u zemlji.

“Kada je centralna štamparija u glavnom gradu primila moj prevod ove knjige, neko je pokušao da izvrši tih dana atentat na predsednika države i odmah su sve

izdavačke kuće i štamparije bile zatvorene. Vladini agenti proveravali su svaku izdavačku kuću u državi, tražeći neki kompromitujući materijal. Kada su agenti došli u glavnu štampariju, glavni izdavač prebledeo je od straha, jer nije mogao da pokrene jedan kompjuter za štampu. To je bio jedini kompjuter u kome se nalazio prevod knjige *Stvaranje, Patrijarsi i proroci*. Kada su vladini agenti izašli iz štamparije, kompjuter je sam od sebe proradio i mogli su da odštampaju knjigu na našem maternjem jeziku.

“Bilo bi veoma skupo štampati ovu knjigu”, priseća se Gahida, “ali nismo morali ništa da platimo. Glavni izdavač nam je rekao: “Ovo je zaista prekrasno delo koje činite, ne možemo da uzmemo novac od vas.”

Gahida je zahvalna Bogu na posebnoj službi koju je namenio njoj – da može da piše kao i da prevodi knjige. “Mnogi ljudi veoma su zahvalni što mogu da dobiju ove misionerske materijale, da ih čitaju i dele dalje svojim bližnjim, a Elen Vajt je zaista od Boga nadahnuta i ona je moj najbolji prijatelj.” 🌍

Od cigareta do dvoraca, deo 1.

VINJICA, UKRAJINA | 6. sept.

Ruslan

Odrastao sam u nereligioznom domu u Ukrajini. Moj otac je govorio da će 2000. godine nastupiti smak sveta. Kad sam bio malo dete, verovao sam mu i bio sam ubeđen da ne postoji nada za budućnost.

Imam dve starije sestre i kako sve izgleda moji roditelji su uvek više pažnje posvećivali njima, ja sam se osećao slobodnijim da činim šta mi je volja. Od malih dana stalno sam pušio, pio i isprobavao različite droge. Život mojih roditelja bio je veoma težak, kad sam počeo da ih potkradam, ali i da potkradam ljude izvan mog doma. Moji roditelji su postali veoma zabrinuti. Kada sam bio na odsluženju vojnog roka, serija evanđeoskih predavanja koju su vodili neki adventistički hrišćani došla je u naš grad Krasiljiv u Ukrajini. Moj otac je kršten 1994. godine. Kada sam se vratio posle odsluženja vojnog roka, počeo sam da živim divljim životom, još intezivnije nego ranije. Moja

majka je bila toliko bolesna od reume i artritisa da je postala invalid. Povrh svega toga, život mojih roditelja postao je prava noćna mora zbog mene.

Moj otac je tražio od crkve da se moli za mene. Oni su postili i molili se. Često sam mogao da čujem i svoju majku koja nije bila vernik crkve, kako se u drugoj sobi moli za mene. Kako crkva nije imala svoje prostorije, vernici su se često okupljali u mom domu. Ja bih tada obično izlazio iz kuće.

Ali malo-pomalo, moja interesovanja bila su probuđena. I posle nekog vremena ovi ljudi više se nisu plašili mene, počeli su da razgovaraju sa mnom. A onda je jedna grupa mladih – literarnih evanđelista bila pozvana u naš grad da šire hrišćansku literaturu. Moj otac me je pozvao da dođem i upoznam te ljude, jer u crkvi mog oca skoro da uopšte i nije bilo mladih ljudi. Zbog toga sam mislio da samo stari i bolesni ljudi, koji nemaju nikakav cilj dolaze u crkvu. Pored toga,

približavali su se novogodišnji praznici, tako da sam ubrzo skoro ceo mesec bio pijan i nisam se treznio.

Ali nakon toga, osetio sam neku prazninu u svom srcu.

Tako da sam, pošto me je otac zvao, hteo da proverim ove mlade ljude. Zamišljao sam ih da su bolesni ili mentalno zaostali, da im u svakom slučaju nešto nedostaje. Ali kada sam ih video, zapazio sam lepe, jake, zdrave, simpatične mlade ljude koji su bili nasmejani i srećni. Video sam radost u njihovim očima, primetio sam čistotu u govoru – nisu psovali, pili ni pušili. Odjednom sam shvatio – nisu oni bili ti koji se nisu uklapali, već ja. Mogao sam jasno da vidim dve grupe mladih u svom umu – jednu grupu u kojoj su bili moji stari prijatelji, koji su uvek psovali, pili i pušili i ovu drugu grupu koja je bila čista i iskrena, koja nije psovala ni klela, koja nije koristila alkohol. Mogao sam, ako sam želeo da budem iskren, samo da kažem pozitivna Zapažanja o njima.

Kolporteri su me pozvali da idem sa njima da delim literaturu, iako sam imao cigarete u svom džepu! Upoznali su me sa jednim odgovornim momkom i onda smo krenuli od vrata do vrata da delimo literaturu. Ponekad bih se udaljio da popušim cigaretu, a nisam pokušavao da otvaram svoja usta, jer nisam želeo da neko oseti miris cigareta. Međutim, iako nisam ništa govorio mogao sam da budem tihi molitveni partner. Počeo sam svake Subote da dolazim u crkvu. Ponekad bi me moji novi prijatelji pozivali da posećujem sa njima omladinske sastanke koji su se održavali u drugim gradovima. Tako dok se moje shvatanje hrišćanstva širilo, izvitoperena slika koju sam ranije imao u glavi bila je potpuno uništena.

Jednog dana u crkvi sam čuo poziv za predstojeće krštenje. Ko god je hteo da se krsti dobio je formular, koji je trebalo da

popuni kao i pregled osnovnih crkvenih verovanja.

Ovo celokupno iskustvo je tako brzo proletelo – za manje od dva meseca. Sa cigaretom u ruci počeo sam da popunjavam krštenički zavet. Kako sam nastavio da proučavam Bibliju, došao sam do tačke koja je govorila o neupotrebljavanju alkohola, duvana i droga. Nisam mogao da shvatim kako ću sve to ostaviti. Iako sam napustio svoje stare prijatelje, oni su često dolazili da me pozivaju da idem sa njima. Međutim, čvrsto sam rešio da neću učestvovati u njihovim zabavama. Tako da sam u februaru 1997. godine bio kršten. Alkohol sam prestao da upotrebljavam u istom trenu, ali se još uvek borim sa duvanom. Pokušao sam sve što sam znao da prekinem pušenje – smanjio sam na jednu cigaretu dnevno, jeo sam kolače, žvakao žvake, ali ništa nije uspevalo. Međutim, jednog dana odlučio sam da se iskreno pomolim Bogu i kažem: “Bože molim Te, ukloni to od mene.” I na čudnovat način, On je to učinio.

Moja tetka koja živi u jednom daljem selu, pozvala me je da dođem na nedelju dana da joj pomognem oko radova u kući. U njenom selu postojala je samo jedna prodavnica u kojoj su se prodavale cigarete. Kada sam stigao, rekao sam svojoj tetki da sam hrišćanin, da više nisam osoba koja sam bio. Međutim, ona nije znala da se borim sa pušenjem. Davala mi je svakog dana posao koji je trebalo da uradim. Prošla su 4 dana bez ijedne cigarete. Petog dana kad sam došao kući, shvatio sam da 5 dana nisam zapalio cigaretu. Sada kada posmatram svoj pređašnji život, mogu da vidim da je boravak kod moje tetke bio kao rehabilitacioni centar za mene. Bio sam zadivljen Božijom mudročću i načinom na koji mi je pomogao da prestanem da pušim. 🌱

Nastavak sledeće Subote.

Od cigareta do dvoraca, deo 2.

VINJICA, UKRAJINA | 13. sept.

Ruslan i njegova porodica

Kasnije sam postao literarni jevandelist a i vođa mladih. Za vreme jednog kolporterskog sastanka upoznao sam svoju buduću suprugu Bogdanu!

Sada imamo tri ljupke kćerke, a ja sam izabran da budem starešina u našoj crkvi. Zaista sam zadivljen kako je Bog uspeo da me preobrati i da mi podari ovakav život kakav nisam mogao ni da sanjam. Na neki način moj otac je bio u pravu – 1999. godina bila je poslednja godina mog pređašnjeg načina života.

Savremena poruka mladim ljudima

Postoji jedna stvar zbog koje žalim – to su godine moje mladosti. Žalim zbog tih godina, jer sam ih uzalud protraćio. To su bile potpuno prazne godine u mom životu – bez smisla, bez cilja, bez značenja, bez zadovoljstva i pravog puta kojim treba ići. Sada shvatam da je bolje živeti sa Bogom. Možete imati i ostvariti svakojakve pobeđe u svom životu kada ste sa Bogom, kada Mu se iskreno molite.

Kad god imam neki problem ili teškoću na poslu ili u porodici sa vaspitan-

Kada je trebalo da se krstim, moje sestre su mi kazale da bi od roditelja trebalo da zatražim oprostjenje. Moji roditelji su plakali od radosti i tek tada sam shvatio da sa Bogom možeš izvojevati mnoge pobeđe.

Događaj koji me je posebno zadivio doživeo sam kad smo otpočeli da gradimo crkvu, kada su ljudi donosili svoje darove u crkvu kao što su zlato i nakit i obavezali mene, bez obzira što su znali moju prošlost, da prodam nakit. Bio sam zadivljen i duboko dirnut takvom vrstom poverenja. I ja sam bio veoma odgovoran u to poslu, pokušavajući da postignem najbolju cenu i prikupim svaku paru za izgradnju.

Zaista sam zadivljen kako je Bog uspeo da me preobrati i da mi podari ovakav život kakav nisam mogao ni da sanjam.

jem dece, Bog me podseća na prve korake u veri. A onda se setim, da kada se molite, ne postizete vi pobjedu, nego je Bog taj koji to čini, ali najpre mora delovati vaša odluka i vaša želja.

Posao sa dečijim gumenim dvorcem za skakanje

Ja sam mali poslovan čovek. Prodajem igračke i imam nekoliko dečijih gumenih dvoraca za skakanje, koji su razmešteni na nekoliko mesta po gradu. Svaki roditelj koji dođe sa svojim detetom, dobija besplatni adventistički časopis ispunjen dobrim zdravstvenim i duhovnim temama. Najpopularniji dani kada ljudi dolaze u parkove su subota i nedelja. Centralni gradski park pripada opštini, tako da kad dobro poslušam, opštinari dobijaju dobar procenat. Ali izazov je što ja ne radim Subotom. U početku smo imali neke izazove sa gradskim vlastima oko toga. Pokušali su da me nateraju da Subotom budem u parku i radim, ali bio sam čvrst – ili neću raditi u Subotu ili neću uopšte raditi. Mogli su da uvide da imam čvrsto ubeđenje i mogli su da vide da radim pošteno. Oni cene naš posao i znaju da smo ljudi od reči i načela.

Na groblju

Ponekad odlazim na groblje na kome je sahranjena moja majka. Dok hodam između grobova gledam imena i mogao sam da vidim imena nekih mojih starih prijatelja koji su tamo sahranjeni. Posebno sam tužan kada vidim tri specifična imena, jer kada sam postao hrišćanin, razgovarao sam sa tim momcima, pozivao sam ih da dođu u crkvu i slede put kojim sam pošao pre njih. Ali njihova imena su sad na nadgrobni spomenicima. Poslednji put kada sam bio u

svom roditeljskom domu, moja supruga je mogla da vidi svu ispraznost mog prethodnog života. Dok smo prolazili grobljem, nekoliko mojih starih prijatelja bilo je tamo, sedeli su na klupi. Bogdana i naše devojčice išle su malo ispred mene, a ja sam polako išao iza njih. Kada me je jedan od njih ugledao, potrčao je prema meni, pao na svoja kolena preda mnom i počeo da plače “umoran sam od života koji vodim.”

Rekao sam mu da sam nedavno, na tom istom mestu rekao našem zajedničkom prijatelju koji je sada u grobu, da dođe sa mnom u crkvu, a sada pozivam i tebe “dođi sa mnom u crkvu” Ali ni on tada nije želeo da me poslušaju. Rekao je “doživetiću istu sudbinu kao i onaj koji je u grobu.” Razgovarao sam sa njim i molio ga: “Lakše je otići u crkvu nego na groblje. Pogledaj me sada, ono su moja žena i naša deca.”

Pogledao ih je, dok sam ga ohrabrivao: “I ti možeš otpočeti nov život, možeš imati sve ono što i ja.” Ali samo se okrenuo prema starim prijateljima i vratio opijanju. Nije imao porodicu. Nije imao ništa. Provodio je svaki dan tražeći šta će popiti. Dok smo se polako udaljavali sa tog mesta, moja supruga je prošaputala: “Sada vidim šta si bio u prošlosti.” “Da”, uzdahnuo sam tužno i nastavio, “ja sam bio najgori od svih njih.”

Ruslanova i Bogdanina deca Sofija, Nađa i Polina spremaju se i raduju što će krenuti u novu adventističku školu u Vinjici. Hvala vam što pomažete i činite da ova škola postane stvarnost tako što ćete velikodušno priložiti svoje darove za dar u trinaestoj Suboti. 🌍

Spaseni na Nebu

Pastor Nikolaj Žukaljuk

Napomena Urednika: Propovednik Nikolaj Žukaljuk je vernik Hrišćanske adventističke crkve već 40 godina, a za to vreme služio je u Božijem delu kao propovednik, pisac, izdavač i predsednik Ukrajinske unije oblasti. U priči koja je navedena u daljem tekstu, on nas vodi u vreme služenja vojnog roka u sovjetskoj vojsci.

Moje služenje vojnog roka u sovjetskoj vojsci uskoro se završavalo. Jedna od mojih obaveza bilo je pisanje članaka za vojne novine. Moji nadređeni bili su zadovoljni mojim poslom i želeli su da nastavim kao glavni urednik novina. Ponudili su mi stan u Lenjingradu, što je u to vreme bilo teško dobiti. Ali

bio je samo jedan uslov – trebalo je da postanem član Komunističke partije.

U sovjetsko vreme, nijedna osoba nije mogla da radi na takvom mestu, a da nije komunista. Nekoliko dana kasnije, bio sam pozvan na sastanak kod generala. Rekao mi je: “Možeš da nastaviš svoju vojničku službu, dobićeš oficirski čin i možeš da budeš sa nama. Imaćeš poslovna putovanja u različita mesta i radićeš u vojnoj oblasti. Možeš da ostaneš u vojsci i da ovde radiš.”

Tako sam sad imao dve ponude – da postanem glavni urednik novina ili oficir u vojsci. To je bilo veliko iskušenje –

razmišljao sam o tome šta bi značilo za mene da postanem oficir i kakve bi prednosti dobio. Sa druge strane, imati stan u Lenjingradu? To je bio san za mene! Ozbiljno sam razmišljao da

“Shvatio sam da je najgori postupak koji sam ikad uradio bila odluka da napustim Boga.”

prihvatim jednu od dve ponude, iako bi to značilo odreći se vere u Boga i postati komunista.

Poslednji let

U to vreme takođe služio sam, takođe, i kao vojni padobranac i već tada imao sam oko 80 skokova. Jednog dana, dok smo se pripremali za skokove, glavni komandir mi je rekao: “Ja idem prvi, a ti ćeš biti poslednji koji skače. Između nas biće 15 vojnika. “Padobrani svih vojnika ispred mene otvoriće se automatski, a ja bih trebalo da svoj otvorim manuelno. Mislio sam da je to u redu – *hrabar sam, imam dosta iskustva. Činio sam to ranije više puta.*

Skočio sam poslednji. Posle kraćeg vremena slobodnog pada, povukao sam kanap. Ništa se nije desilo. Pokušavajući da ne paničim, povukao sam kanap rezervnog padobrana. Ponovo se ništa nije dogodilo. Ništa nisam videlo osim plavog neba gore i zemlje dole koja se brzo približavala. Shvatio sam da je to bio kraj. Osećanje koje me je tada proželo može potpuno razumeti samo onaj ko je bio u ovakvoj situaciji. Otkopčao sam svoj težak kaput i pokušao da ga iskoristim da usporim svoj slobodni pad. A onda sam počeo da se molim svojim najiskrenijim molitvama kojim sam se ikada molio, verujući da će to biti moji poslednji trenuci. “Bože ne mogu da učinim ništa čime bih se spasao, ali bi zaista voleo da vidim Tvoju ruku u ovom trenutku.”

Shvatio sam da je najgora stvar koju sam učinio bila odluka da napustim Boga. Šta će mi se sada desiti? Stan u Lenjingradu i sve vojničke počasti na svetu više nisu imale nikakvu vrednost.

Gledajući dole, mogao sam da vidim otvoreni padobran svog komandira. Odjednom je neka vazдушna struja počela da duva i da me nosi prema njegovom padobranu!

Ali na vrhu padobrana ne možete dugo ostati. Kako sam skliznuo, komandir me je zgrabio svojim snažnim rukama i držao me gvozdenim stiskom! Padali smo brzo i rekao mi je kako da savijem noge da bismo se što bezbednije spustili. Pošto smo se prizemljili, odvedeni smo u bolnicu samo sa manjim povredama. Sledećeg dana priča o ovom izuzetnom iskustvu bila je objavljena u novinama. Svi su priznali da se ovakvi događaji ne dešavaju. To je bilo čudo.

Odluka

Od tada su moje molitve postale potpuno drugačije od onih koje sam izgovarao pre ovog događaja. Dve sedmice kasnije, otišao sam na sastanak sa generalom. Imao sam čvrst odgovor. Dok sam ulazio u njegovu kancelariju, pogledao me je i nasmešio se. Bio je uveren da ću se odmah složiti sa njegovim predlogom.

“Gospodine”, rekao sam mu, “razmišljao sam o vašoj velikodušnoj ponudi i odlučio sam da ne ostanem u vojsci.”

U šoku, pitao me je: “Šta ćeš raditi?”

“Vidite gospodine, slediću poziv Partije, da idem u nova mesta, da upoznajem nove teritorije.” U to vreme Komunistička partija je želela da razvija Sibir i ohrabrivala je ljude da se tamo nastanjuju.

General me je pogledao i rekao: “Dobro, vojniče, video sam mnoge lude ljude, ali ti si najluđi od svih njih!” 🌐

Posle služenja vojnog roka, propovednik Žukaljuk nije javno radio kao propovednik, a organizovao je nedozvoljeni rad na izdavanju religioznih knjiga i materijala za vernike Hrišćanske adventističke crkve u Sovjetskom Savezu. Njegova supruga Jevgenija i on bili su u zatvoru zbog takvog delovanja, ali su, ipak, kasnije pušteni. U braku su već 60 godina.

Program trinaeste Subote

➤	Uvodna pesma	“Naš tvrdi grad je Gospod Bog”, <i>Pesmarica – Hrišćanske himne, broj 187.</i>
➤	Dobrodošlica	Vođa subotne škole
➤	Molitva	
➤	Program	“Sada je vreme”
➤	Dar	
➤	Završna pesma	Dok se prilažu darovi neka deca pevaju neku pesmu koju su naučila u svojoj subotnoj školi. <i>“Isus moćni primer ide ispred nas”</i> <i>Pesmarica – Hrišćanske himne, broj 349</i>
➤	Završna molitva	

Učesnici: Pet govornika – narator (muškarac ili žena), jedna žena, tri muškarca. [Opaska: učesnici treba da budu dovoljno upoznati sa svojim materijalima, tako da mogu da ga predstavljaju i naglase važne delove.]

Rekviziti: Mapa Evro-azijske divizije. (Skenirajte mapu sa poleđine časopisa ili skinite sa sledeće internet adrese www.AdventistMission.org i projektujte mapu na platno.) Prezentacija u PowerPoint programu bi pomogla da svaki projekat bude predstavljen da slušaoci steknu predstavu za koji projekat prikupljaju sredstva.

Narator: Danas je trinaesta Subota. U ovom tromesečju, preko ovih iskustva upoznali smo neku našu braću i sestre iz Ukrajine i Rusije. Danas ćemo upoznati vođe Božijeg dela u ovim zemljama, koje su neposredno uključene u naše misionerske projekte.

Evro-azijska divizija (EAD) prostire se kroz 11 vremenskih zona i nju čini 12 zemalja. Ruska Federacija je najveća zemlja, ne samo ove divizije, već i na celom svetu. Ona se prostire kroz 9 vremenskih zona. Kada je 9:00 ujutru u Moskvi na obali krajnjeg istoka Rusije je

18:00 časova uveče. Većina stanovništva Rusije živi zapadno od Urala, u evropskom delu Rusije. U zemlji živi 46.000 vernika Hrišćanske adventističke crkve, što predstavlja odnos od 1 adventiste na svakih 3.000 ljudi. Mnogo posla stoji pred crkvom da sa adventističkom porukom dopre do mnogih miliona.

Jedan od projekata trinaeste Subote u ovom tromesečju jeste izgradnja crkve u centralnom delu grada Kazanja. Grad Kazanj je glavni grad Tatarstana, jedne od republika Ruske Federacije. Kazanj je veoma napredan grad.

Poslušajmo šta propovednik Igor Krasilnikov, predsednik Zapadnoruske oblasti i propovednik Anvar Ginduljin iz Kazanja mogu da kažu o ovom projektu.

Propovednik Krasilnikov: Voleli bismo da izgradimo crkve u mnogim gradovima, ali ne posedujemo zemljište. Veoma je teško naći parče zemlje u gradu, ali ako sažidamo crkvu izvan grada, onda transport postaje problem.

Propovednik Ginduljin: Zato smo želeli da pronademo odgovarajuće mesto u gradu Kazanju. Gledali smo oko centra, ali su parcele koje smo nalazili bile premale ili predaleko od metroa. Molili smo se tražeći od Boga da nam pomogne da nađemo dobro mesto, i On je odgovorio na naše molitve! Pronašli smo savršeno mesto na samo 70 metra od glavne gradske metro i autobuske stanice. Uz pomoć Zapadnoruske unije, oblast je mogla da kupi tu parcelu prošle godine (2013).

Propovednik Krasilnikov: Kazanj je jedinstven grad; to je mesto u kome muslimani i hrišćani žive jedni pored drugih u miru. Veoma je značajno za nas kao Crkvu, da imamo dobro, atraktivno prisustvo na ovoj teritoriji. Mi ne znamo šta će se dogoditi u budućnosti – možda nam neće dozvoliti da gradimo crkve na ovoj teritoriji, zato sada, dok imamo tu mogućnost, želimo da je izgradimo.

Propovednik Ginduljin: Želimo, takođe, da deci omogućimo lepo mesto ispred crkve na kome mogu da se igraju, a njihovi roditelji i ostali da se odmaraju. Zato planiramo da napravimo dečje igralište i park.

Propovednik Krasilnikov: Postoje mnoge visoke zgrade u ovom kvartu i deca nemaju mesto na kome mogu da se igraju. Ljudi koji žive u ovim zgradama bili bi uvređeni saznanjem da je Crkva kupila ovo zemljište, a da nema mesta za dečje igralište. Tako da kad deca budu imala priliku da se igraju u dvorištu ispred crkve, njihovi roditelji će, takođe, biti tu među njima. Naša crkva će postati centar koji

će ponuditi mnogobrojne sadržaje. To neće biti samo mesto za bogoslužjenje, koje se održava jednom nedeljno, već i mesto na kome će deca moći da se zabavljaju.

Propovednik Ginduljin: Mi želimo da iskoristimo ovu priliku, sada kada Bog otvara vrata, jer već sutra sve se može promeniti.

Narator: Hvala vam braćo Krasilnikov i Ginduljin. Posvetimo sad pažnju Ukrajini u kojoj planiraju da izgrade ili prošire četiri adventističke škole od dara trinaeste Subote. Poslušajmo sada sestru Elenu Milnenko, direktorku adventističke škole u Vinjici i brata Aleksandra Kobernjuka, direktora škole u Lavovu, koji će nam reći kako je škola u Lavovu otpočela svoj rad.

Brat Kobernjuk: Ja sam se pripremao da budem učitelj i predavao sam u jednoj državnoj školi. Kada sam postao vernik Hrišćanske adventističke crkve, počeo sam da razmišljam o tome kako škola ima veliki uticaj na to kako deca videti svet – na njihovo shvatanje sveta. Onda sam jednog dana saznao da je Hrišćanska adventistička crkva imala obrazovni sistem, ali tada su u Ukrajini postojale samo dve adventističke crkvene škole. Razgovarao sam sa našim propovednikom o tome i sa predsednikom Zapadne unije, i odlučili smo da osnujemo školu u Lavovu. Počeli smo kao zaista mala škola sa samo tri učenika. Od tada smo stalno rasli i napredovali, do današnjeg dana imamo 27 učenika.

Narator: Dakle, gde se škola nalazila?

Brat Kobernjuk: Najpre smo se okupljali u jednoj prostoriji u crkvi, ali kako smo rasli, Oblast nam je izašla u susret i velikodušno ustupila da koristimo njihovu kancelariju kao školu, a oni su se preselili u drugu zgradu. Međutim, mi brzo rastemo, i primili smo mnoštvo zahteva da svoj sistem obrazovanja proširimo i na starije razrede posle petog, a da bismo to uradili, neophodno je proširenje naših kapaciteta.

Narator: Šta je ono što prema vašem mišljenju utiče da škola tako brzo raste?

Brat Kobernjuk: Zapazio sam da adventističko obrazovanje, posebno kada naglašavam Bibliju, dobro utiče na decu. U našoj školi deca uče kako da se mole, uče da se oslanjaju na Boga, da Mu veruju.

Narator: Hvala brate Kobernjuk. Sestro Milnenko da li ste imali slične rezultate u svojoj školi u Vinjici?

Sestra Milnenko: Da. Mogli smo da zapazimo rezultate i kod roditelja i kod učenika. Deca su veoma srećna u našoj školi. Postoje mnogi dobri, visoko kvalifikovani profesori u državnim školama, ali oni sa decom ne dele duhovne vrednosti, tako da decu često okreću ili primoravaju da veruju u druge vrednosti. Čak i mala deca mogu da kažu svojim nastavnicima i školskim drugovima da u Subotu ne idu u školu i da čvrsto brane svoje pozicije. Tako da su deca od malih nogu izolovana – nisu kao i sva druga deca, a to je često teško breme za njih i podriva njihovo samopouzdanje.

Narator: Sestro Milnenko, kažite nam nešto više o adventističkoj školi u Vinjici.

Sestra Milnenko: Naša škola je tek nedavno otpočela svoj rad, i već imamo 24 učenika podeljena u četiri razreda, i još 15 predškolskog uzrasta u obdaništu. Trenutno, škola deluje u prostorijama unutar crkve, a još mnogi učenici voleli bi da dođu, ali tamo gde smo sada nema dovoljno prostora za sve.

Narator: Znači, to je razlog zbog kojeg gradite školu?

Sestra Milnenko: Da. A i da možemo da proširimo stepen obrazovanja i ponudimo i više razrede, tj celokupnu osmogodišnju školu kao i srednju. Roditelji su veoma zainteresovani za ostvarenje ove mogućnosti, i naša Oblast takođe. Imamo lepo zemljište u šumovitoj oblasti, u kojoj deca mogu da se igraju u dvorištu. Već

smo otpočeli gradnju i mnogi roditelji kao i vođe iz Oblasti su došli na gradilište da nam pomognu u izgradnji.

Narator: Kako će dar trinaeste Subote pomoći ovaj projekat?

Sestra Milnenko: Pomoći će nam mnogo! Bez toga ne bismo bili u mogućnosti da ponudimo srednjoškolsko obrazovanje, kao ni potpuni osnovni nivo. Veoma je važno da naši učenici steknu adventističko obrazovanje, jer na ovom mestu mogu da budu ohrabrivani u svojoj veri. Mi redovno održavamo bogoslužnja, i kada naiđemo na neke poteškoće, prvo što činimo je da se pomolimo. U svakom razredu, učitelji pokazuju i govore da je Bog Tvorac svega, da je On taj koji ih voli jer ih je stvorio.

Narator: Kada biste zatražili da se svetska crkva moli za nešto, šta bi to bilo?

Sestra Milnenko: Volela bih da se svetska crkva moli za Ukrajinu i za naš obrazovni sistem, tako da možemo da imamo mnoge adventističke škole i da to bude misionijski projekat – da delujemo na decu i njihove roditelje.

Narator: Hvala svakome od naših gostiju danas što su podelili sa nama informacije o prekrasnim projektima iz dara trinaeste Subote. Nažalost, imali smo samo toliko vremena da čujemo samo o nekim projektima. Molimo vas imajte na umu i druge specijalne projekte u Evro-azijskoj diviziji ovog tromesečja, koji uključuju izgradnju još 2 škole u Ukrajini i crkvu – centar uticaja u Minsku u Belorusiji. Učinimo sve što možemo da pomognemo i podržimo ruke naše braće i sestara u Ruskoj Federaciji i Ukrajini, dok iznalaze razne načine da svedoče milionima ljudi na svojim teritorijama. Molimo vas da velikodušno priložite svoja darovanja trinaeste Subote u ovom tromesečju za Evro-azijsku diviziju. Hvala vam.

[Prikupljanje darova]

Izvor informacija za čitaoce

Za više informacija o raznovrsnom kulturnom nasleđu u Ruskoj Federaciji i i Ukrajine i drugih zemalja Evro-azijske divizije (EAD), obratite se svojoj lokalnoj biblioteci ili putničkoj agenciji ili ambasadi željene zemlje. Ukucajte ime zemlje u vašem pretraživaču na internetu.

<http://www.infoplease.com/country/russia.html>; <http://www.britannica.com/EBchecked/topic/584169/Tatarstan>; http://www.ukraine-insight.com.ua/interesting_facts_Ukraine.html

On-lajn informacije. Adventististički misioni veb-sajt sadrži dodatni materijal za misionu prezentaciju. Potraži reči i pesme na engleskom. Kao dodatak potraži dodatne informacije za aktivnosti u tim zemljama. Idi na www.AdventistMission.org.

Adventistički Misioni DVD je besplatan prilog časopisu u kome se mogu videti priče iz zemalja o kojima smo govorili, kao i o Svetskoj misiji Hrišćanske adventističke crkve. Pitaj vođu subotne škole da ti napravi jednu kopiju DVD-a, ili idi na www.AdventistMission.org

www.AdventistMission.org/dvd.

Sredstvo za ostvarivanje cilja

Pomoći će da se pažnja usredsredi na svetsku misiju, i poveća sedmično misiono darovanje.

Usredsredite svoju pažnju na svetsku misiju i povećajte sedmična misiona darovanja.

Zatražite od svog subotnoškolskog odbora da vam postavi cilj za misiona darovanja. (Postavite malo viši cilj nego što je bio za prošlo tromesečje, podelite sumu na 14 delova – (12 redovnih tromesečnih delova i 2 dela za trinaestu Subotu).

Pokažite nedeljni grafikon progresa prema postavljenom tromesečnom cilju.

Podsetite vernike da aktivnosti Crkve u svetu zavise od sedmičnih misionih darova u subotnoj školi. Dvanaeste Subote, podnesite izveštaj o misionom daru prikupljenom tokom tromesečja i podsetite članove subotne škole da pripreme svoje darove za trinaestu Subotu. Ova informacija o prikupljenim sredstvima ohrabriće mnoge da nastave da prilažu svoja misiona darivanja.

Budući projekti trinaeste Subote

Sledećeg tromesečja biće predstavljena Inter-američka divizija (IAD). Specijalni projekti obuhvataju:

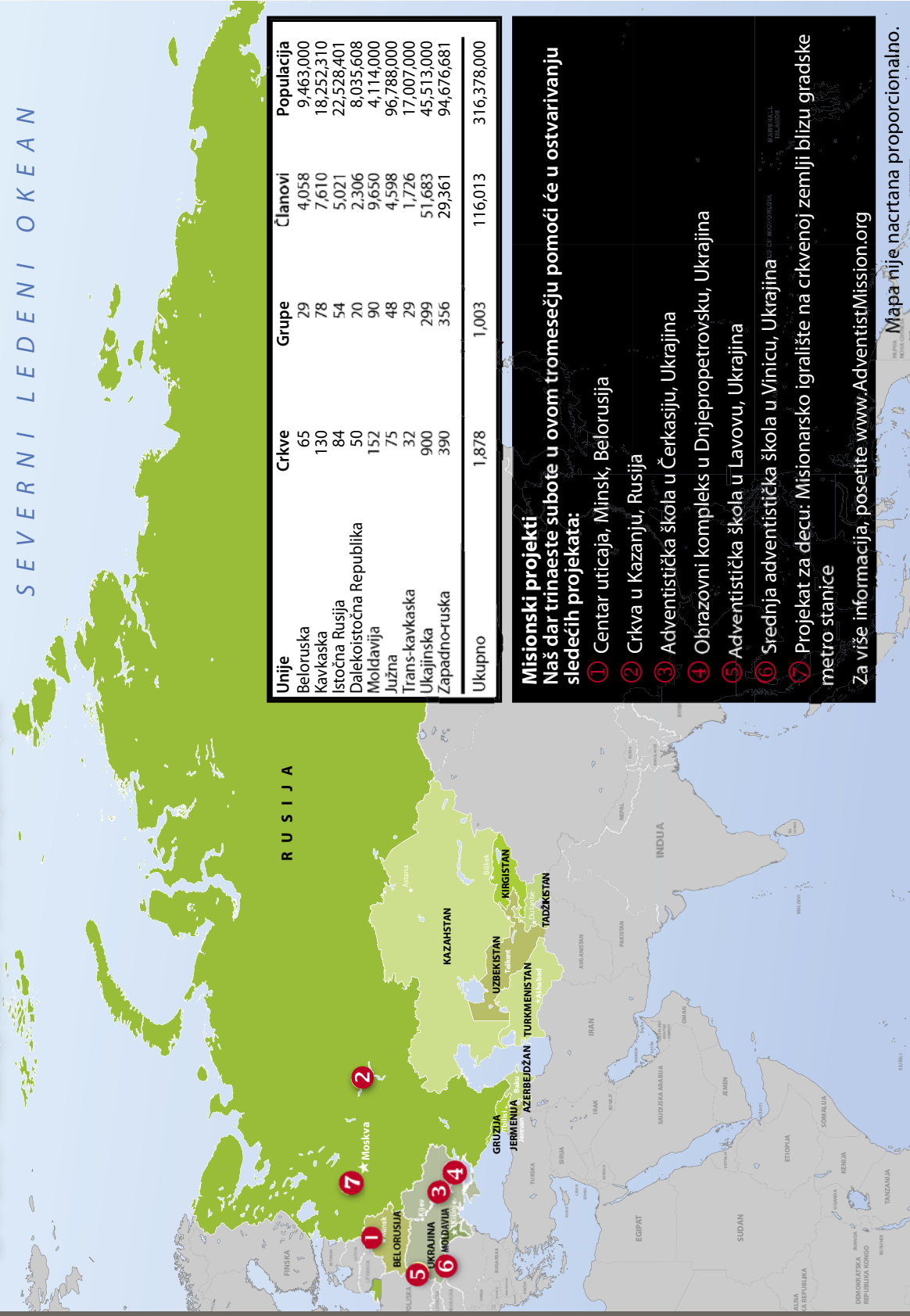
- Omladinski kamp u severnom Belizeu,
- Izgradnju evanđeoskog centra u Belmopan, u Belizeu,
- Izgradnju medicinske klinike “Dobri Samarjanin” na Jamajci,
- DEČJI PROJEKAT: Obezbediti krevete za omladinski kamp u Belizeu.

Prevod: Dejan Majstorović

Lektura: Tomislav Stefanović

Priprema: Odeljenje za Subotnu školu Jugo-istočne evropske unije,
www.subotnaskola.org

Izdaje: TIP Preporod, Beograd

Unije	Crkve	Grupe	Članovi	Populacija
Beloruska	65	29	4,058	9,463,000
Kavkaska	130	78	7,610	18,252,310
Istočna Rusija	84	54	5,021	22,528,401
Dalekoistočna Republika	50	70	2,306	8,035,608
Moldavija	152	90	9,650	4,114,000
Južna	75	48	4,598	96,788,000
Trans-kavkaska	32	29	1,726	17,007,000
Ukrajinska	900	299	51,683	45,513,000
Zapadno-ruska	390	356	29,361	94,676,681
Ukupno	1,878	1,003	116,013	316,378,000

Misioniski projekti

Naš dar trinaeste subote u ovom tromesečju pomoći će u ostvarivanju sledećih projekata:

- ① Centar uticaja, Minsk, Belorusija
- ② Crkva u Kazanju, Rusija
- ③ Adventistička škola u Čerkasiju, Ukrajina
- ④ Obrazovni kompleks u Dnjepropetrovsku, Ukrajina
- ⑤ Adventistička škola u Lavovu, Ukrajina
- ⑥ Srednja adventistička škola u Vinicu, Ukrajina
- ⑦ Projekat za decu: Misionarsko igralište na crkvenoj zemlji blizu gradske metro stanice

Za više informacija, posetite www.AdventistMission.org